

Takketale - Køgebogen

17 år er lang tid. I løbet af de 17 år fra 1973 til 1989 skete der rigtig mange ting. Der skete meget ude i den store verden – altså globalt. Der skete meget i Danmark – altså nationalt. Og der skete meget i Køge – altså lokalt.

Sådan starter bogen.

Og man kunne tilføje: Der skete også meget personligt.

I 1973 var jeg 13 år gammel. Det var det år, hvor der var energikrise. Jeg boede selvfølgelig hjemme hos min mor og far – og specielt min far elskede den energikrise. Den gav ham nogle ekstra argumenter for at spare på varmen og strømmen – og vi frøs den vinter. Også inden for. Efter mindre end to minutter under bruseren (bank-bank) blev der banket på badeværelsesdøren. Der skulle spares. Det sagde regeringen også. Men jeg havde min far mistænkt for at tænke mere på egen pengepung end på det nationale energiregnskab.

Det nationale energiregnskab var nu heller ikke min største bekymring det år. Nej, det var bumser. I 1973 var bumser min klart største bekymring. Først længere nede på listen kom atomkrig, forurening og andre detaljer. Sådan er det nemlig, når man lige er gået i puberteten. Det handler meget om sig selv. Nå ja og så det modsatte køn. Min klart største – og helt nye - interesse i 1973 var piger. De havde i øvrigt det til fælles med bumserne, at man var lidt bange for dem. Sådan er det også at være 13 år.

I 1989 var jeg 29 år. Det år faldt Berlinmuren. Men jeg må igen erkende, at det ikke havde min største interesse. Jeg var blevet gift, havde fået en datter og var flyttet i kollektiv – men lige præcis i 1989 rejste jeg Jordan rundt med kone og barn. Da muren faldt, befandt vi os langt ude i den australske natur. Der var intet tv og mobiltelefonen var ikke opfundet. Og nu siger jeg noget som kan virke skræmmende på jer unge mennesker: Vi var helt uden nogen form for elektronisk opkobling.

Nogle uger efter mures fald fik vi noget, som hedder et brev – og nogle sendte os endda kassettebånd med hilsner. På den måde blev vi oplyst om alt det gode, der skete i Europa det år. Ja, nu ville alt blive godt i hele verden. Det troede vi faktisk i årene efter 1989. Men der dukker altid nye bekymringer op – og lige nu hedder de terror og flygtningestrømme.

Men hvorfor fortæller jeg så om mit eget liv i henholdsvis 1973 og 1989. Jo, det gør jeg af to grunde:

- 1) Fordi det som nævnt er begyndelsesåret og slutåret for denne bog – og årstal er sådan nogle fantastisk gode knager at hænge noget op på.
- 2) For at vise, hvor meget der sker i løbet af 16-17 år – både globalt, nationalt, lokalt i Køge og personligt. Så man er nødt til at udvælge.

Det har jeg gjort efter bedste evne i denne bog – og det er jer elever jeg har haft som min målgruppe. Man skal nemlig altid skrive til sin læser. Man skal ikke skrive til læreren. Man skal skrive til læseren.

Tak for hjælpen kære 8.c. Det har både været hyggeligt og lærerigt at besøge jer. Tak til deres lærer Claus. Tak til Jytte, Karin og Britta i styregruppen, som netop har styret det hele – og taget sig af alt det kedelige men nødvendige omkring økonomi. Tak til Jacob, der er projektets webmand (I skal huske at tjekke hjemmesiden). Mange tak til redaktør Birte og grafiker Thora for både hjælp og tålmodighed. Ja, jeg er lidt af en kontrolfreak, der gerne vil bestemme, men Birte har jo mange års erfaring som leder og diplomat, så derfor er det gået trods mine skavanker. Tak til alle dem, der har bidraget med gode historier til bogen. Det har været en stor fornøjelse at tale med dem alle sammen. Og til sidst en enorm tak til Lars Kjær og alle jer andre på arkivet. I har virkelig bare været så søde og hjælpsomme. TAK.